

Samtal i vatten. Foto: Sofia Tolis

Sofia Tolis

Samtal

JAG BEGER MIG till Atens kust för att fotografera samtal i vatten. Telefonsamtal väninnor emellan, utan telefon. Iklädda hattar och solglasögon och nedsänkta i havets famn talar de i timmar. Jag minns synen från min barndom.

Tidigt på morgonen eller sent på kvällen, när hettan ännu slumrar, kan man få syn på dem. Små grupper av huvuden på vattenytan. Två och två, ibland tre och tre. Hattar, sjalar, kepsar. Ibland händer som gestikulerar. Mest karaktäristiskt är skuggorna i ansiktena.

Kvinnorna lyfts av strömmar under sig, som de trampar upp. De står i ett hav som drar dem neråt. Just i dag är det lugnt, och man badar aldrig i ett oroligt hav. De flesta samtal sker på djupt vatten. De mjuka små stenarna rullar in och ut. Havet kluckar och slukar.

Jag sitter på stranden med handen runt kameran och väntar.

Denna morgon stannar några kvinnor i det grunda. Jag går närmare och ser deras minspel. Hör dämpade skratt och suckar. För att inte tala om allt de berättar för varandra. Jag vadar ut med kameran i handen, låtsas vara intresserad av vackra stenar. Kamouflerar mitt uppsåt, riktar linsen mot havsbotten och himlen, och mot en skreva i berget lite längre bort. Jag vill inte störa dem.

Att de står på fast grund kan jag inte påstå. Den rör sig. Havets botten är skivor som oftast är stilla så att vi inte märker att de rör sig.

Nu har jag fått alla fotografier jag behöver. De är brottstycken, korta reflektioner. På väg hem tar jag upp kameran på busstationen och bläddrar igenom dem. Trots att horisonten på flera bilder är sned har jag fångat kvinnornas lust och tillit. Lust i kroppen, tillit till havet – och även skönheten i samtalet. Det är så jag minns dem. Även i moderna tider förlägger de heta samtal heta dagar till havet.

Klockan är fem i tolv. Jag måste tillbaka hem.

En välklädd äldre herre bredvid mig på bänken försöker stoppa en buss som retfullt glider förbi. Det korta tjutet, ett bestämt ickeverbalt ord för bussar som ignorerar en låter »agghg!«. Han tar några bestämda steg mot den och gestikulerar.

Sedan vänder han sig till mig och ler. Är du gift? Utan att ens ha presenterat sig ställer han frågan.

Mitt försvar blir att jag slår på kameran och fotograferar hans ansikte. Sedan svarar jag genom att visa upp min vänsterhand med ringen på. Baby? En, två?

Jag funderar lite. Jag svarar en, trots att min son i allra högsta grad är vuxen nu. Självt har han två söner och en dotter, berättar han.

Tre barn och fem barnbarn, sammanfattar han med en häpen min, samt en hand som liksom delar luften i skivor och understryker känslan av att det är märkligt hur livet blev.

Jag får känslan av att han är bildad, men kanske ensam. Stråhatt, vit kortärmad skjorta. Han bor i Atens kulturnäste Koukaki. Tjocka läppar, bruna sammetsmatta ögon som undviker min kameralins genom att se precis förbi den när jag fotograferar. Klick.

Dimitrios, som han heter, är uppsluppen och verbal, ändå sitter vi tysta nästan hela bussresan som om vi känt varandra länge. När jag ska presentera mig fastnar jag på s, och han uppfattar det som Athina (Atena).

Det var trevligt att träffas.

Hemma under siestan kommer jag att tänka på honom igen. Märklig dialog, tänker jag. Efter alla samtal i vatten som jag har försökt fånga på morgonkvisten dök detta samtal upp. Samtal på hemfärd.

Innan jag kliver upp för att dricka kaffe försöker jag minnas miljön där på bussen. Hettan som äger fordonet, våra kroppar, svetten som rinner från ansiktet och ryggen. Passagerarna. Sätena. Jag kanske kan skriva en liten text om det.

Jag drar mig till minnes upphöjningen över bakhjulen, där friktionen och motorerna får fötterna att koka. Jag försöker memorera metallkonstruktionen med handtagen som hänger från taket. Det står *fuck* på ryggstödet framför mig.

När jag ska gå av skakar vi hand till farväl. Vi tittar på hans klocka. Varje förmiddag badar jag till klockan tolv, säger han och pekar på urtavlan. Måndag, tisdag, onsdag ... alla dagar. Till klockan tolv, upprepar jag bekräftande utan att tänka på att det nog kan uppfattas som ett löfte. ■

Dimitrios. Foto: Sofia Tolis